

amèrica solament com element de força, utilitzable per als més baixos quefers, però, no. Ha penetrat també a la cuina dels restaurants i avui dia pot dir-se que més d'un centenar de milions de nordamericans mengen a gust d'aquests paradòxics cuiners que tenen les mans més brutes del món... Ja podeu fer el que vulgueu: no passareu un dia sense tenir que trabar contacte amb els serveis d'un negre. I això, francament, és empipador per a l'estranger, però em sembla molt més perillós per a l'esdevenidor de l'esperit nacional. I els efectes ja han començat a sentir-se en el camp de la medicina: un sens fi d'històries, mites i llegendes que fan prosperar a tota mena de curanderos en aquest país es deuen en això, precisament.

Analitzem ara, molt somerament, les manifestacions més essencials de l'activitat general del país, per tal de situar-nos en condicions de comprendre la seva vida mèdica. I començarem per

La vida comercial i industrial

Si afirméssim que és aquest l'únic aspecte en el qual els nordamericans es troben per damunt dels europeus, pots ser no hauríem dit cap disbarat. En efecte, la vida comercial i industrial pot dir-se que és el 80 % de la vida de la nació. I això perquè l'Ideal suprem de tot americà no és més que aconseguir una fortuna suficientment estable per a permetre-li de fruir d'un elevat "standard" de comoditats *materials*. Conseqüentment pot dir-se que el nordamericà *viu per aconseguir diners*, en comptes d'*aconseguir diners per a viure*. I, naturalment, fruit d'aquesta actitud és el fet de què és el primer en saber guanyar una fortuna, però el darrer en saber-la *gastar*.

Tota la moral del país s'ha emmotllat a les necessitats de la vida de negocis; amics, no teniu idea d'allò que la paraula "negoci" (business) arriba a encobrir en aquesta terra. Tot pot ésser matèria de negoci; tot pot servir per a guanyar diners: inclús llançar-se sota les rodes d'un cotxe que porti frens a les quatre rodes i no vagi a excessiva velocitat. A la gent que s'ha acumulat aleshores, el presumpte "suïcida" els explicarà que la seva fatal resolució ha estat determinada per no tenir diners per a comprar... l'objecte el fabricant del qual li ha pagat aquesta mena de "reclame".

No fa gaires dies a Chicago s'ha vist un procés

sensacional: una xamosa "star" cinematogràfica, de 21 anys ha acusat a un vell milionari d'haver-li robat el cor prometent-li un pròxim casament. La pobra, ingènua, noia, s'havia enamorat d'aquesta mòmia de 72 anys i per tal de reparar les lesions del seu cor demanava 100.000 dòlars. I bé. n'ha obtingut 5.000 d'indemnització, però, el seu valor intrínsec, ha pujat enormement perquè ha adquirit un gran "potencial" de publicitat. Probablement aquesta noia, el retrat de la qual ha estat publicat abastament, rebrà ara cent i una proposicions de casament...

Compreneu ara el difícil que ha d'ésser de tractar medicament a un home de negocis en aquest país? Tot serà traslladat per ell al camp econòmic; tot serà traduït en dòlars i serà calculat amb la mateixa fredor que caracteritza les operacions d'una Brunsviga...

Però, en canvi, demaneu tots els avantatges que vulgueu del maquinisme i del progrés industrial: autos, telèfons, aeroplans, màquines automàtiques de tota mena... a milions, a carretades, us estalviaran el temps "inútil", és a dir, el temps que no és *money* i us permetran de dedicar la vostra atenció exclusivament al vostre negoci, a rendir el vostre "servei" (service) a la collectivitat.

La vida artística

Unicament l'arquitectura, l'art primitiu de l'habitació, té una fesomia especial: un estil. No hi ha dubte que els gratacels tenen la seva bellesa i que molts "cottages" arriben a ésser encisadors. Els teatres i espectacles són de curta durada. Les comèdies en la seva major part giren al voltant dels mateixos assumptes; preferentment són apreciades les peces en què hi ha un "misteri". En aquest aspecte tot aquest poble es troba detingut en la literatura d'Edgard Poe. En el camp musical solament trobareu societats que puguin donar concerts presentables en les grans capitals. En canvi els programes de la ràdio es troben plens de música negra, en la que l'element melòdic desapareix ofegat pel ritme. I de pintura no en parlem; quines ganes d'aprendre a pintar tenint una "Kodak"?—diu la majoria.

Aquest desinterès general de la "massa" per les altes manifestacions artístiques fa més punyent la situació de la minoria selecta que, com és natural, lluita aferrissadament contra ell. El govern fa tots els esforços imaginables per a do-